

Když opar nad vodou
proleze rákosím
a kapka rosy
šplouchne do vody,
je chorý rybář
zaskočen
tou krásou přírody.

Ty, že máš neduhy?
Zahod' je do vody!
Vzpomeň si na svody
a jiné příhody.

I když máš berličky,
buď šťasten celičký.

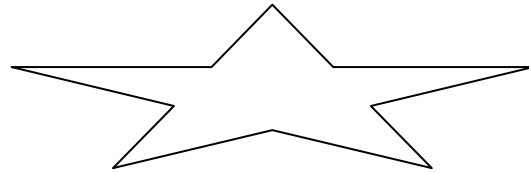
--

Jak Ladův hastrman
s fajfkou
a na vrbě
s pohledem netečným
chtěl bych
tu dosedět
a být docela zbytečným.

Copak to ale jde?
Na světě už je to tak.
Když sis něco nadrobil,
tak se musíš postarat!

--

Malý kluk nechtěně
zakopl o štěně.
Lekli se oba.

Teď i se prohlíží,
nechtějí potíží,
blbá je doba.

Každý se obává
možného hovada,
co si ho podá.

Pryč jsou ty doby,
kdy nebyl, kdo by
jim namydlič schody.

Je třeba měřit!
Mohu ti věřit?
Snesem se oba?

(Dneska) (I když) je blbý svět,
chtěl bych to zase zpět. (Chtěl bych se vrátit zpět.)
To byly doby!

--

Výročí svatby

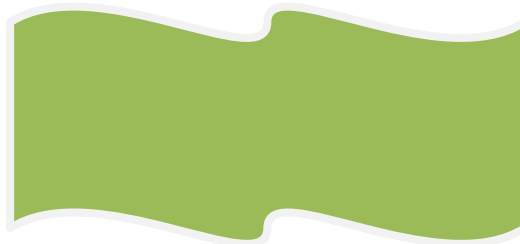
Nebeská klenba plná hvězd
sršící jiskry vzpomínek
a každá dojíká.

V noci Tě potkávám a jsem rád.

Ta řada krásných vzpomínek
nesmírně bolí.
Vím to však jistě a na tudy
zas budeme svoji.

--

třídílný soubor liturgických objektů

Zaskočen smutkem
a vzpomínkou
nevím, jak dál.

Nějaké nové vedení -
to bych si přál.

Třeba Ten nahoře
vezme mě v podpaží.
A ten můj smutek -
ten už se nabaží.

Viděl jsem v kostele
NĚCO,
"CO JEN TAK NÁHODOU"?
dává mi nový cíl -
- splnutí s přírodou.

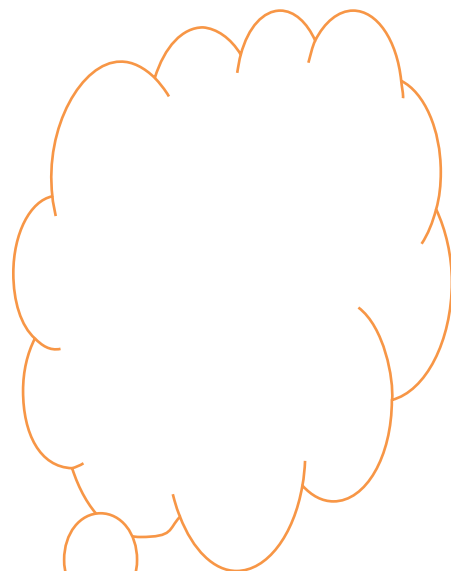
--

Jednou, takhle v neděli
povídá kámoš: "Příteli,
jde se do lesa!"
A srdce starce zaplesá.

Jako dítě jsem se lesa bál.
Je plný duchů, víl, zlých skřetů a čár.
Až potom, jaksi vývojem,
cítím se v lese spokojen.
Ta vůně, klid, ta krása.
Srdce jáásá.

Potom byl dobrý na rande.
Jen pozor, lidé zlatí,
na podpapírník houštinatý.

S věkem už jako myslivec

bral jsem les jako věc,
co mi radost dává.
Ale pak mě začly bolet záda.

A taky už tam nebyl klid,
jaký by tam měl být.
A všude plno papíru,
co mají lidé na díru.

Po dlouhém čase přestávky
vracím se do lesa nazpátky.
Jsem rád, že mě tam kámoš vzal
a moc jsem si to přál.

Jenže, v lese není klid,
který bych tam chtěl mít.
Ze všech stran vrčí pily,
strom padá co chvíli.

Smrdí tady benzín, kouř a oleje.
Je konec merfánové aleje.
Tak doba, kdy jsem se v lese bál,
trvá dál.

"Odvez mě příteli do bytu,
kde mám klid, který není tu,
kde mě nikdo nesere!"
Ať trochu užiju neděle.

--

Pod azurovým baldachýnem
na břehu rybníka
vnímám Tvou sílu
a život utíká.

Vnímám Tvou sílu,
co jsem dřív neviděl,

aniž bych to věřícím
jakkoliv záviděl.

Snad se mi povede
tak silně věřit,
abych svou víru
moh s Magdou měřit.

V kostele našel jsem
své nové vedení.
Tak asi podlehnu
jen Tvému velení.

Zatím chci posílit
ty samé hodnoty,
které už staletí
říkáš nám právě Ty.

--

To by člověk neřek,
když zůstane sám,
za co všechno vděčí
nebožkám, svým ženám.

Ještě, že mě honila
jak nadmutou kozu.
Mé starosti neuvezu
v svém zeleném vozu.

Peníze - ty jenom letí.
Takže nebýt hodných dětí,
neměl bych co žrát.
A ani kde spát.

Přiblíž jak malé štěně
mám košili obráceně.
Čepici mám naruby

a fůru ostudy.

Ještě, že mám
hodnou dceru,
co mi bordel uklízí.
Bych nezblbnul, dohlíží.

Nedávno mě přistihla,
jak peru svá chodidla,
do čepice ušanky,
co mám ještě od mamky.

Dokud tady bába byla,
tak jsem hubou kroutil,
teď abych se pro svou blbost
as nervově zkroutil.

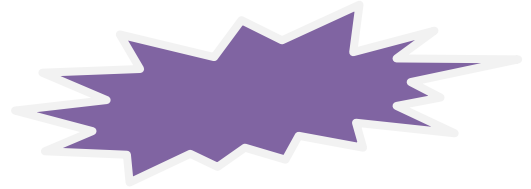
Chodí tady stará bába,
co má lichocení ráda,
nemoha se dívat na ni,
řekl jsem jí mladá paní.

To jsem ale neměl dělat,
teď abych si začal hledat,
kryt před babou, které se klaním,
i když trpkou pravdu tajím.

--

Znal jsem jednu celebritu,
která pro svou naivitu
zapomněla na přátele.
Ztratila je ze zřetele.

Spolužáky přehlížela.
A tak jinak holka milá
herečka či neherečka
začla patřit mezi béčka.

--

Ohání se velkou pravdou,
vkládá do ni naděje.
Já však nevím, proč velikou,
mně stačí, že pravda je!

--

Často jsem si rozbil hubu,
a tak Vás chci varovat,
otravovat Vás tím budu,
můžete mě žalovat.

Věřte, mluvím se znalostí
chlapa, co byl průšvihář.
A přeju si však, aby stejně dopad
aspoň někdo z Vás.

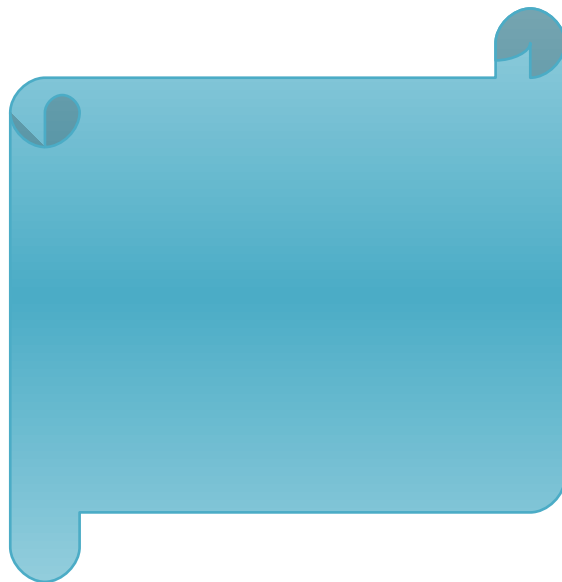
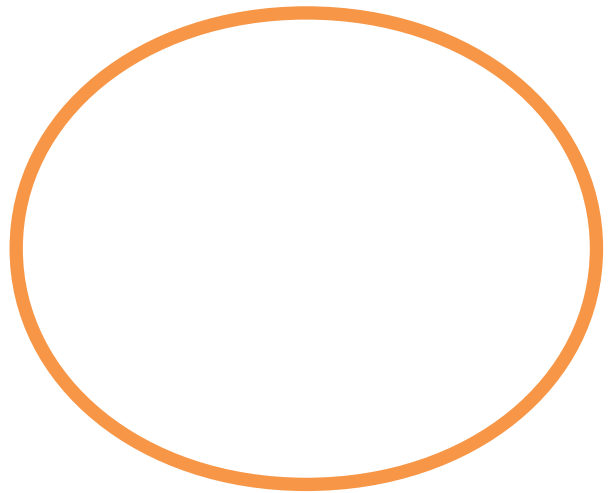
Věřte, že já
neučit se z chyb,
tak už bych as
velmi dávno chcíp.

Mysle na svou minulost
největší zločin
je pravda
a upřímnost.

--

Po vzoru Andreje Babiše
provolávám - a ne moc tiše:
Nikdy, coby občan
nebudu poslušný ovčan.

--

Nemůžu být stále na špici,
tělo je slabé.

A vůle také není
už v nejlepší kondici.

--

Je to nespravedlnost.
Celý život byl špatný.
Říkali, že ho mají dost.
A když už nic nevnímá,
chválí pohřební hosti
jeho životní ctnosti.

--

Když slyším o šestém smyslu,
jsem znepokojen.
Znám mnoho jedinců,
co nemaj vyvinut ani jeden.

--

Rád poslouchá sám sebe,
a proto kecá a kecá.
Nedá se to poslouchat.
Ať už toho nechá!

--

Zabývám se lidskými právy,
zkušenost mi však praví:
manželství - berte to jako proroctví-
je dobrovolný způsob otroctví.

--

Sype si popel na hlavu
a fakt, že pravý.
Ale dává si majzla,
aby nebyl žhavý.

--

Sedím na břehu rybníka,
čumím a čas mi utíká.
Nade mnou krouží letadlo,
bojím se, aby nespadlo.

V letadle sedí vojáček,
není to žádný nováček.
Přesto mu radím: "Měl by si
dodržovat předpisy!"

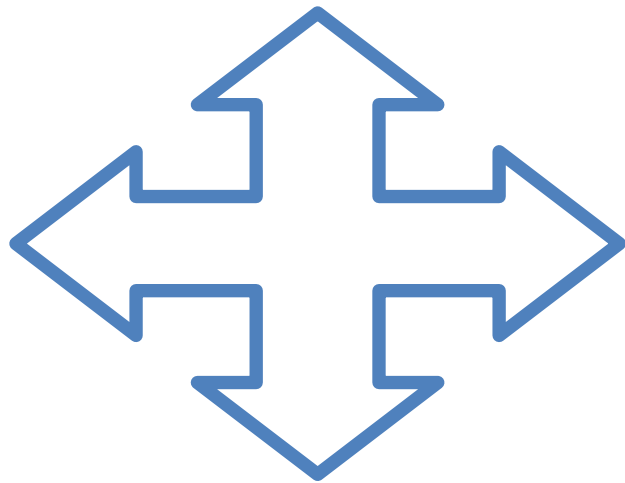
--

Klaním se Churchillovi,
coby kolosu,
za to, že prohlásil:
"Mladý muž to daleko nedotáhne,
jestliže nedostal
pořádně do nosu!"

--

Cituji mistra Suchého,
co k tomu dodat?
V lecčems bychom si mohli
ruku podat.

"Čas letí jako spřežení,
nad kterým práská bič.
Člověk se párkrát ožení
a hned je mládí pryč."

Já to prožil jen jednou,
zato hekticky.
A teď mi baba schází!
Ale fakticky!

--

Klíšťák jde po lese,
nadává co chvíli.
Už to není jako dřív,
dnes už mě třikrát vytočili.

Ovád mu kápne do noty.
"Mě zase mladá kráva,
co nemá bodání (píchání) ráda,
smetla ocasem - roztrhla mi kalhoty."

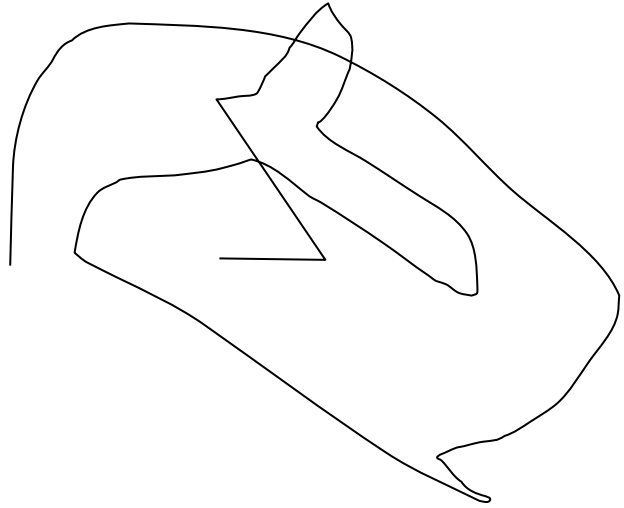
Vážka s dlouhým ocasem,
nemohla s ním zatočit.
Tak si ho zlámala,
lékař musel zakročit.

Když to takhle půjde dál,
tak by třeba úředník
se zlomeným perem
moh vyletět na chodník.

--

Nebyl jsem u hrobu,
už je to venku.
Poslal jsem po holce
svoji omluvenku.

Jen nevím,
jestli je platná.
Nemoh ji podepsat
ručitel táta.

Tak mi as nezbude
osobní přítomnost.
Nejlépe napořád,
ne jako host.

--

Publius Ovidius Naso řekl:
"Komu je povoleno hřešit,
hřeší méně",
nevím, proč to řešit.
Dnes to má v ceně.

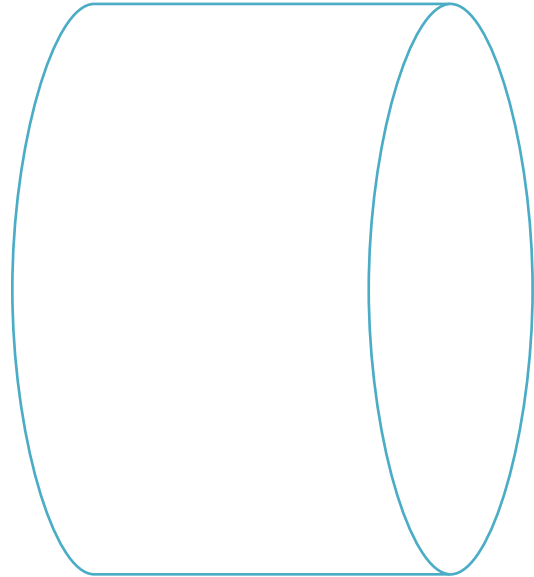
--

Byl jsem vždy snílek,
a ten si někdy zamane
plánovat něco,
co se nikdy nestane.
A aby vám to bylo jasné,
nemá to cenu,
ale je to krásný.

--

Nemám rád Vánoce hýřící bohatstvím

Pán přišel na svět v bídě
obdarovat lidi.
A lidi
to množstvím dárků
šidí.
Bohaté Vánoce ano,
ale dárky jiné.
Dejme lásku, vztahy silné.
Vzpomeňme i na ty,
co jsou sami.

I jim jsou Vánoce dány.
Obdarování jsme byli
spasením.
A proto budme
sobě blíž,
a ne si na obtíž.
Ve 22:00 "Pokoj tobě"
si na půlnoční popřejme
a sílu vzájemně si dodejme.

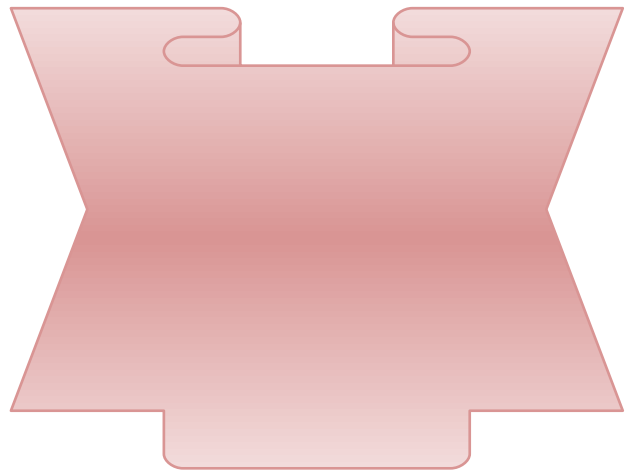
--

Jsem doma sám,
co ještě můžu zažít?
Poslouchám rádio.
Slova by se neměla počítat,
ale vážit.
Zdá se mi, že slovo je devalvováno,
prochází inflací.
Už zase slyším dnes ráno
záplavu interpelací.
Záplava keců má mít moc
oddálit lidskou pozornost
od problémů, co nás straší,
způsobených pseudoelitou naší.
Náplast na jejich pitomost?
Vlídnych slov není nikdy dost.

--

Před brankou se dělá hlouček.
na kraji hloučku je klouček.
Máma čeká ještě chvíli,
by se lidi rozmnožili.
A když už jich hodně čumí,
máma ukazuje, co umí.

Začne kloučka vychovávat,

víceméně mu nadávat.
Byl to celkem pěkný výkon,
tak ji prostě nechám při tom,
že je teďka dobrá máma.
Časem bude odepsána.

--

Potkala švagrová švagra,
brada jí rázem spadla.
Pak nasadila čidla,
aby se švagrovi vyhla.
Švagr to s radostí kvitoval.
Vůbec toho nelitoval.
Až se mu zase vyhne,
s radostí si přihne.

Ví, co od ní může čekat,
a tak se nemusí lekat,
že na něj jedovaté zuby
neprsknou jed z tý její huby.

--

Za plotem psi štěkají,
před ním báby kecají.
Vytrvale cení zuby.
Jedy jim létají z huby.

Za hodinu zvesela
ubíraj se z kostela.
Už jsou zase čisté,
tím jsou si teď jisté.

Než dojdete, báby, domů,
buďte aspoň chvíli tiše.
Aby se zas nevzpříčily
vaše drby v břiše.

--

Včera jsem byl
plný jedu.
Dneska snad
nic nevyvedu.

Spojili jsme životy.
To víš, že se mi stýská.
Takže obdiv jako ty
nikdo už nezíská.

Každé z dětí,
vždyť to víš,
je trochu tvé krve.
Tak až po tvém zasáhnou,
kdo ví, co ze mě zbude.

Tak přemýšlím raději,
stále vidím naději,
o společné cestě
v dřevěné vestě.

Tady je to pořád stejný,
furt se točím mezi hejny
těch, co úspěch závidí.
Jak to bylo, nevidí.

--

Objednávka ve večerce
a v noci
půlku chleba a čůčo.
A vyhotovit leasingovou smlouvu,
mám s sebou pouze akontaci.

--

Možná jsem to dřív nevnímal,
jako vzácnost nepřijímal,
ale letos klid a mír
vyvolal ve všech smír.

Klid a pokoj celý den a noc,
snad čas tomu šel na pomoc.
Prostě Štědrý den.
Celoroční sen.

Tedy, ne že se na něj
celoročně těším,
ale chtěl bych ho mít celý rok,
a to se vším.

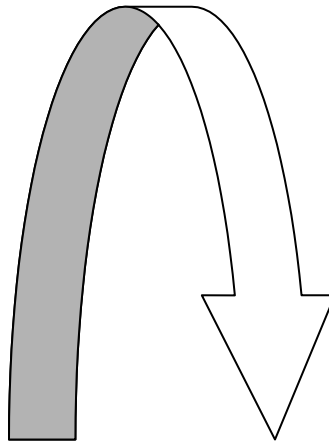
Ne kvůli množství dárků
a okázalých přání,
ale pro vlídná slova,
co už nejsou k mání.

Jsme obětí svého ega,
to už dávno není třeba.
Společnost se vyvíjí,
chce se zbavit pomyjí.

--

Vlivem těchto slov
asi jsem se zcvok.

Asi jsem se zrovna zcvok,
tak si píšu epilog.
Je to věc jistá,
že já, coby fatalista,
odcházím se svým osudem
do pekla.
A než nás properou,

tak tam asi pobudem.

Odcházím s přáním
či podmínkou.
Chtěl bych být
pěknou vzpomínkou.
To by mohlo stačit,
abych Vás nemusel,
až zinknu,
strašit.

--

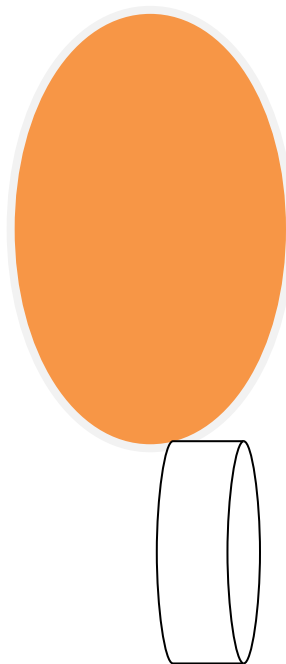
poslední vůli.
Bylo mi dáno
z hůry,
abych si sepsal

Pochopte, že jsem
otálel.
Ještě jsem nebyl
pochválen.

Lidi mi,
aniž by litovali,
pro ostrou hubu
nadávali.

Kdo mluví pravdu,
není než
v současné době
nepříjemná veš.

Tak jsem se dočkal.
Jsem prý borec.
To mi stačí.
Vůle je proto kratší.

--

Coby starého tatíka
začla mě zajímat ezoterika.
Že maj věci duši, pochopil jsem hned,
jak jsme píchli kolo - na to vemte jed.

Že když moc pijem,
pije pití nás.
Tak pijme málo,
začněme s tím včas.

Že když si mladí
dnes zahulí.
Vleze jim hulení
pak do kebulí.

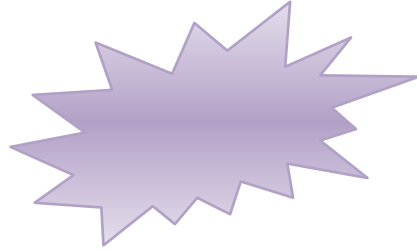
--

Snažím se vcítit
do lidí,
co si navzájem
závidí.

Co z toho mohou mít?
Nevede to k tomu
někomu
něco vzít?

Je to blbá nátura,
vhodná jenom pro tura.
Dle mě jsou to neřesti
nevedoucí ke štěstí.

Že jsou lidi lepší
než já,
to je jasné.
A tím to pro mě hasne.

A že maj víc?
Proti tomu klidu je to nic.
Nezávidím nic.
A co bych chtěl víc!

--

Každá chvíle u vody
je mi drahá.
Jsou to časy pohody
rybářského blaha.

Lehounký vánek
s vůní puškvorce
nese jakoby spánek
nesměle a lehounce.

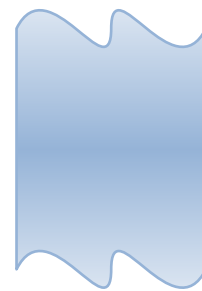
Valivý opar nad hladinou
lechtá mi nosní chmýří.
Nezměrné blaho klidu
do mého nitra míří.

Ještě tam není,
ještě se odevzdat
blahému pocitu
jakoby chvění.

To je svět
pozdního snílka,
slastí zde
je každá chvílka.

--

Má stařecká demence
je jako půl kredence.
Co nemám babičku,

dávám hubičku
psovi.
Snad se to nikdo nedoví.

A tuhle jsem si hned
postel s mísou splet.
A balík od listonoše
vrazil do venkovního koše.

Ráno nemám pochyby,
že mám jít na ryby.
A když mě někdo osloví,
zatmí se mi, volovi.

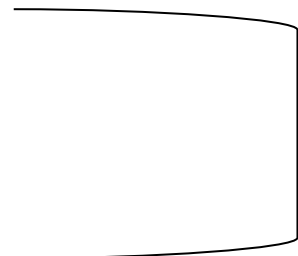
Chci snídat vajíčko,
kydnu si ho na tričko.
Tak si druhé uvařím,
a při tom se opařím.

Místo do trenýrek
lezu do trička.
A místo rohlíku
chutná mi svíčka.

Bojím se opustit zahradu
v obavě, že někoho okradu.
Klíče leží v popelnici,
blbý škleb na mojí líci.

Gramatika, ta je v háji,
čárky se mi schovávají.
ypsilon a měkké i
opravíte za mě vy.

Mějte se mnou slitování,
rozum nikde není k mání.
Už je to i vidět,
začínám se stydět.

--

Řeším národnostní otázky,
vztah Češi a Slováci.
Vypadá to, jako bych neměl
nic jiného na práci.

všímám si, jak nadávají
a dělám si závěry.
Anální původ nadávek
značí české poměry.

Původ těch slovenských
je genitální.
K označení bližního
je to geniální. (Je to tam snazší pro vnímání.)

--

Ještě, než mě ten Germán zmůže,
chci udělat kladný krok.
A k tomu mě inspiruje
naš menší rodinný hrob.

Ta cestička k cintorínu,
ta se teda povedla,
ta mě k tomu kroku
očividně dovedla.

Kaple už je bez záplat,
tak Blahouši, co naplat,
páni ti zhatili plány,
tak teď musíš chválit pány.

S novou střechou je to lepší,
čekatel jen tleská.
Už se na to těším,

cesta bude hezká.

A předem
vám mohu slíbit,
že se mi tu
bude líbit.

--

Děkuji Vám, paní "Parfo"!
Musím si Vás vážit,
ale Vaši radu,
to jsem musel zvážit.

Píšu pro radost,
ne pro uznání.
To pro mě nikdy nebylo,
coby pro lumpa k mání.

Ani jsem po něm netoužil.
Měl jsem víc pěkných chvil.
A když už uznání, tak to, co nečekáš.
To když si jen tak pro sebe halekáš.

Stejně je to ale
od Vás děsně milé.
Přibyly mi další
hřejivé chvíle.

--

Ležím si na zádech,
pod sebou karimatku.
Čekám na začátek
vesmírného zmatku.

Dnes prý má spadnout
meteorů roj.

Kolem mě něžňoučký
zvukový zdroj.

Komorní kvarteto
cvrčků a kobylek
soustavně vychází
z těch jejich postýlek.

Nejspíš spát nemohou,
a tak si cvrkají,
milostnou touhou
se netají.

Kus stranou občas
zazvoní tympány
od kapek něčeho
co padá do trávy.

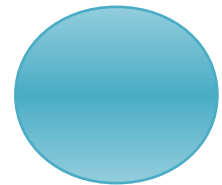
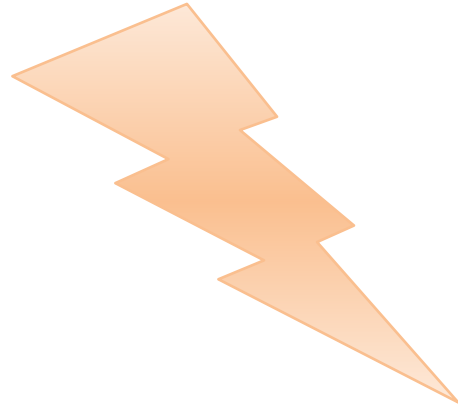
Začínám mít obavy
z omamné vůně otavy.
Najednou větříček přinese mraky.
Neladí - jdu domů, šťastný jsem taky.

--

Napij se vody ze studánky,
hned jsi o hodně mladší.
Opravdu hodně divím se,
co k tomu pocitu stačí.

Jsem pro návrat k přírodě,
a to v každé fázi.
Třeba mě zrovna za krkem
tady píchá mlází.

Je tma, kousek dál houká výr.
Nade mnou prověřuje cestu
děsně rychlý

netopýr.

Zleva přilétaj kačeny,
co občas hejkaj jako my.
Nad nima volavka hlásí,
že slyšela nezvykle divné hlasy.

A když mě včela
bodne do zadku,
mám do rána památku.
Blbě se to hojí a dost to bolí.

Příroda nemá výhody postele,
ne pokaždé ti vhodně ustele.
Občas ji zahalí mraky,
mráz, vítr i tornádo taky.

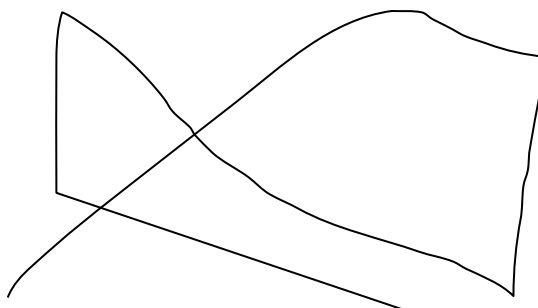
Ale je v ní božský klid,
který bych navždy chtěl mít.
A když jí vyhovíš,
pak všechno pochopíš.

Když se chceš ale vrátit,
nesmíš si cestu krátit.
Příroda má své zákony.
A ctí je, ne jako my.

--

Na Huťáku bruslí děti,
já z toho mám radost.
Ještě, že to počasí
dalo mým snům zadost.

Za nás snad bruslila
celá Žirovnice,
s přespolními
ještě trochu více.

Hokejisté měli hřiště
na sokolské zahradě.
Že dnes chybí,
to je nasnadě.

--

Sedí a kouká,
chová se pietně,
je velkou oporou,
když je mi nepěkně.

Chápe můj žal
a jak by se bál,
podává tlapičku
každíčkou chvíličku.

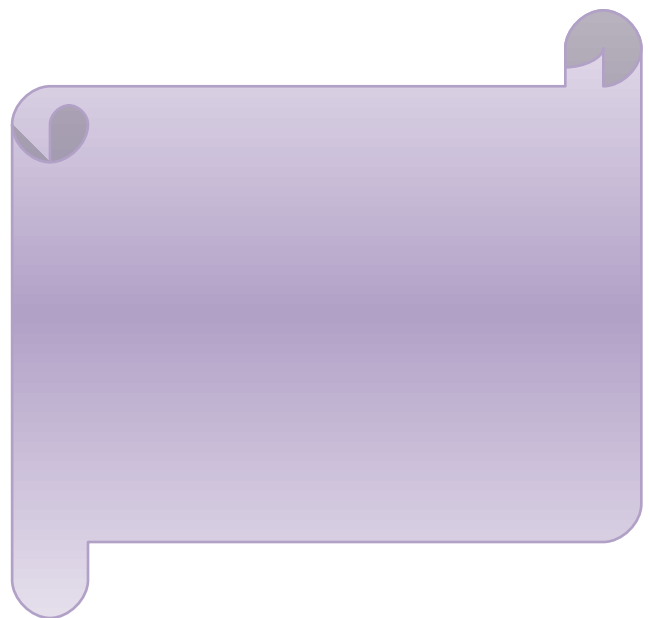
Opře se o můj bok,
je to pěkná chvílička,
takhle to dělala
ta naše panička.

Jsem rád, pejsku,
že tě mám
a že na ten bol
nejsem sám.

--

Pod oknem se něco mihlo.
Ostřím oči - kočička!
Nic moc, spíše černé trdlo
a je zcela maličká.

Umývá si tlapky,
kroutí ocáskem
a hází očičkama

ke stínu za oblázkem.

Točím se sám k tomu místu.
Je tam kocour jako hrom.
Je vidět, jak mu buší srdce
opravdu jak velký zvon.

Mlsně kouká,
chřípím třase,
odráží se ke skoku,
ke kocouřimu nároku.

Jenže kočka není blbá.
Hop a skok je za plotem.
Agresivní kocour čumí
neochotou popleten.

Kočka čeká na něžného.
Neurvalců má už dost.
Stejně má jen kvůli nim
svoje tělo samou kost.

--

Dnes máme výročí,
jehož jsem se nenadál.
A já měl to štěstí,
že jsem ji miloval.

Všechno je povrchní,
jen láska zůstává.
A tohle vědomí
mi dnes moc pomáhá.

--

To, že leze želva na strom,
není pro mě divná věc.

Spíš bych hledal mezi lidmi,
kde je nějaký poctivec.

Jednoho ale přece znám,
ale vám se líbit nebude.
Národností
je cikán.

Mezi bílými
poctivci snad vymřeli.

--

Ta moje blbost
nemá obdoby.
Natřel jsem si hlavu
mastí na nohy.

Ještě, že jsem nevzal
třeba kolomaz.
To už bych zůstal
úplně dohola.

Jde to pořád dokola.
Koukají na mě
jak na vola.
To není všechno:
dneska ráno
jsem asi v hlavě
měl nasráno.
Jen chvílku jsem byl pryč
a ztratil od vrat klíč.

Když to takhle půjde dál
blbosti budu král.
A asi vás budu srát,
až chytrýho budu hrát.
Budete mě muset

do prdele hnát.

Snědl jsem mouchu
tiše.

Mám víc než v hlavě
mozku v břiše.

--

Vteřinový cholerik
zuří někdy jako býk.
Zvláštním gestem ocení
každé ženské ječení.

Tak vy ženské na ulici,
vězte, že jsou někde býci,
co je kvokání
štve ve vašem podání.

Když se chcete předvádět,
vemte na to jed,
že někoho serete,
ať chcete či nechcete.

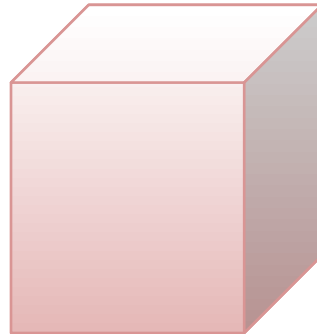
--

Už mi to moc nejde,
potřebuji inspiraci.
A tyhle verše
se mi pořád vrací:

Asi Vrchlický:

"Měsíc svítí jak ta prdel,
za stodolou štěká pes,
na zahradě hovno smrdí,
Bože, to je krásně dnes!"

A není to nelidský.

Tahle troška inspirace,
táhne mě do další práce.
Vidíte, a už jsem rád,
že si můžu zase hrát:

Den má dvacet čtyři hodiny,
pořád pěkná pohoda.
Že tolik piv je v balení,
nemůže být náhoda!

--

Tak už jsem zůstal sám,
pídím se výhod.
Jednu už asi mám-
lézt u gauče do bot.

A ponožky můžeš
klidně na stole
obouvat naruby,
neozve se "Vole!"

A co podvlíkačky?
O ty byly rvačky.
A když zůstaly na zemi,
končilo to plačky.

Teď jím klidně celý týden
z jednoho talíře.
A nikdo mi nenadává,
co jsem to za zvíře.

--

Objevil jsem nový termín
"digitální demence".
Měla by se odhlasovat
společenská prevence.

Polovina informací,
co nemusím mít,
usiluje o můj
personální klid.

A ty, co potřebuju,
musím dlouho hledat,
musím svoji žádost o ně
mistru GUGLU předat.

On je najde,
odpoví mi.
Ovšem bez analýzy
ztratím je za chvíli.

I když je to z nouze ctnost,
už mám počítačů dost.
Informace správné dodá
příruční naše knihovna.

--

Životní zkušenost říká mi
pravdu krutou,
nemůžeš klesnout
v náruč ženy,
aniž bys nepad
do jejích rukou.

--

Píši vám doklad,
že vaše babička
byla pro mě
poklad.

Baštit mi dávala včas

a jak ráda
a taky mi mazala
bolavá záda.

Zatímco já dnes
jako vůl
solil jsem cukrem
a pak vztekle chrul.

Jestli se na mě
babička dívá,
tak proč mě
soustavně nehlídá?

Dřív mě to sralo.
Dnes vím,
že to bylo
málo.

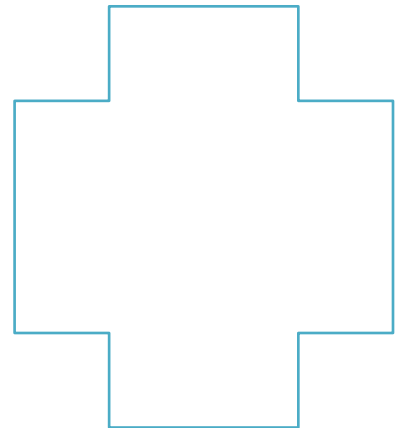
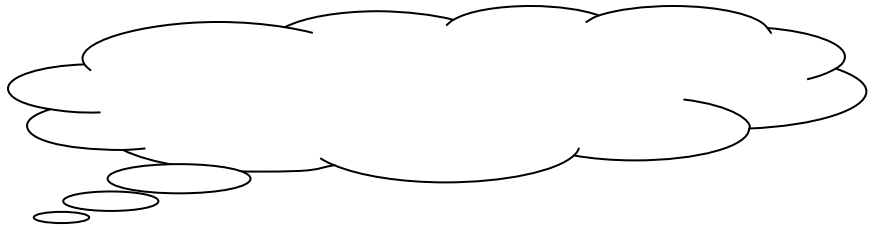
--

Jarce
Věřím, že to vidíš
a že se asi divíš.
Moc jsi lidem nevěřila,
teď ses asi podivila.

Fakt tě měli rádi
tvoji kamarádi.
A já jsem jim vděčný
včetně té staré slečny.

Tak čau, však víš,
že tu ještě chci být platný,
že jsem na to ještě zdatný.

--

Měl nejkrásnější tajemství
a na něm tvrdě seděl.
Byl geniem
a jen sám o tom věděl. (Podle M. Twaina)

--

Až budete psát můj epilog,
uvedte můj geniální objev,
že nejpřesnější diagnózu
stanoví patolog.

--

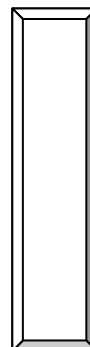
Na stáří - plný jedu
oplakal jsem starou vědu.
Je to epigamie.
Ale co - co mi do ní je?!

--

Ptá se paní učitelka,
kolik že je dvě a jedna.
Hlásí se jí chlapeček-
evidentní bedna!

Vědomosti ještě nemám,
neumím to spočítat.
Jako prvňákovi mi to ale
nemůžete vyčítat.

A chlapeček dodává:
"Dvě a jedna bude stejně
jako jedna a dvě.
Zdá se, že jste naivní,
neboť sčítání je v množině reálných čísel
komutativní."

--

Demos a kratos
jsou dvě slova,
o která se opírá
naše cesta nová.

Pokud má mít tato meta
moji lásku,
tak, prosím vás,
bez přívlastku.

Tu lidovou jsme
si už užili.
S tou ve smyslu první věty
jsme se nikdy nesžili.

--

Už je zas ta žlutá koule
na jižní straně oblohy.
To se zase nevypím,
fakt to nemá obdoby.

Na druhou stranu, je to lepší
než být jinak postižen.
Na příklad jak náměsíčnéj
být na střeše přistižen.

Svíí sice jako prdel,
já nemohu spát.
Je to ale hodně lepší
než nemoci srát.

--

Globalizace nás válčuje,
vraťme se k rituálům.

V povrchním chápání světa
nás řadí ke kanárům,
co jsou zavřeni v kleci
a poslouchaj pitomé kecy
samozvaných spasitelů (z ohlasů)
neznajících zásadních cílů.

Místo, co by se šel uklidit do lesa,
na internetu blbě kecá.
A tím mi napoví,
abych se hned ráno vyhnul blbovi.

To už mám za rituál
a jsem proto o kus dál,
než bych byl býval,
kdybych ho jakkoliv vnímal.

--

Život mě naučil
všímat si okolí,
sledovat vše, co jde,
ať je to cokoli.

Na každého něco vědět,
za co by moh třeba sedět.
Je to perfekt ochrana
od večera do rána.

Nač ji ale zneužívat,
když se můžu jen tak dívat,
jak si škůdce sám
boří vlastní stan.

--

Bez velkých cirátů
držme se citátů.

Zkušenost vybírá vysoké školné,
ale učí jako nikdo jiný.
Naše průšvihy hojné
nevznikly bez příčiny.

--

Z médií na mě mluví lidi,
které nikdo neposlouchá.
Svémi slovy pravdu šídí,
člověk z toho někdy zoufá.

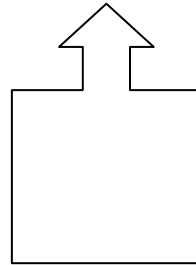
Pan učitel Zavadil,
kterého jsem velmi ctil,
neměl rád, když někdo kecá.
Hned mu řek, ať toho nechá.

Mluv, jen jsi-li tázán,
ticho je mé duše balzám.
I ty budeš raději,
když nedáš kecům naději.

Kecy jen vyplňují prázdnotu,
ukazují na jistotu,
že si lidi stále víc
nemaj co pěkného říct.

--

Padesát let v symbióze
s čertovou ségrou na jedné noze!
Čerta se nebojím,
ve styku s ním, obstojím.
Nikdy jsem nebyl tak svobodný,
jako jsem teď.
Mohu být kdy chci nehodný,
nezboří se svět.
Mohu dělat jaké chci chyby,

ale kritika mi chybí.
 A za dobré věci
 patří pochvala přeci.
 Přesto, že život v páru
 vyžaduje páru,
 je lépe být pod parou
 než sám - to jest pod čarou.
 Pod čarou všeho dění.
 A to pro mě moc není.
 Peklinda mi chybí.
 Přemýšlím - co kdyby...
 Jsem však na kolejích,
 co nikam nevedou.
 A i když se věci povedou - s kým se podělit,
 o radost se rozdělit?
 Myslím si, že ti singl
 žijí v světě zvaném švindl.
 Je to sice pohodlné,
 ale jaksi málo plné.

--

Starý pes a starý pán
 s trabantem, co však není krám,
 vyrazili vzpomínkami
 do terénu, co je jim znám.

Teď už je zná jen pár lidí,
 a ti se za ně možná stydí,
 když přijedou starým autem
 hrbící se za volantem.

A proč jenom vzpomínky?
 Když k tomu jsou podmínky,
 vyrazíme do revíru,
 vezmem svým schopnostem míru.

Tady kdysi sledovali srnčí říji,

dnes je tu oba bolí v šíji.
Kdo by o tu bolest stál?
Tak popošli o kus dál.

Z vyhlídky laskají
rodné město.
Dál už nemůžou,
svaly samo těsto.

V hlavě ale hezká vzpomínka.
Těžko však ohýbají kolínka.
Tady stáli, když tehdá lilo,
byli však fit, když to bylo.

A co ten posed?
Tam už dědek nevyleze.
A tak se psem dosed
na hranu staré meze.

Koplo by pivko,
pes by chtěl vodu,
valejí domů,
hledají pohodu.

--

Měsíc svítí jak nahý zadek,
vedle něho Mars se červená.
Já nevím, proč na tebe myslím.
Já nevím, co to znamená.

Byla jsi tu a teď už ne.
Nějak nám tu chybíš.
No, tak to vidíš.
No, tak to vidíš.

Vnučka se ti bude vdávat.
Však já vím, že to víš.

Jen mi tak trochu málo chybí,
že jí přání nepovíš.

Ale co, hlavně, že nás hlídáš.
Že dáváš bacha, jako vždy,
že jsi tu s námi celou dobu.
Jsme naměkko, už jsme takoví.

Ty nejseš moc na romantiku,
přesto ti patří mnoho díků.
A tak bych si přál:
"Hlídej nás dál!"

--

Pozvali kmeta na rodinnou oslavu.
Ten je z toho tumpachovej - tedy na hlavu.
Dali mu k tomu vysvětlení,
že jiné možnosti není.

Teď hledá košile,
shání kravaty vhodné.
Jen aby na něj
ženské byly hodné.

To jsem zvědav, jak se zhostí
společenských povinností.
A jestli mu nevadí,
že mu bryndák nandají.

Brousí si několik vět,
až bude jako kmet
někým osloven,
bude-li duchem přítomen.

A že mu to špatně chodí,
přemýšlí, zda se to hodí,
vzít si na tu slávu

svoji kripkáru.

Nicméně, je to povinnost,
když už byl pozván jako host.
Je to věc slušnosti
a té se nijak nezprostití.

--

Z nebe mi přišla zpráva,
že se má žena cítí zdráva.
Bebíčka nechala na zemi,
teď si užívá nového území.

Je to území velkých možností
a hlavně kontrolních činností.
I tam podlehla svojí tužbě,
prošla konkursem v informační službě.

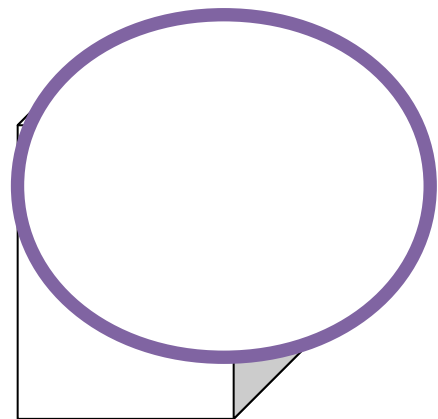
Pokud jde o mě, poslala mi vzkaz.
Jsem prý v normě
maje talent ve své torně.
Jenom pozor na ten chlast!

Říká mi: "Bacha,
smrdíš tím až sem!
Pošlu tam anděla!
Ten řekne: 'Dopít, a dem'"

--

Dneska jsem nic nenapsal,
fakt to nešlo.
Kámoška zapila antabus,
a tak z toho sešlo.

Přitom známé heslo,
chlast - slast,

zná každý Slovan.
Ten lid je takto kován.

"Jednou za čas zahodit své já
a rovnat se své nule
je normální," řekl filosof.
A dal si tři ampule.

Horší je to, když se s nulou
nejen jednou za čas
jak s přiblblou mulou
třikrát týdně potkáš.

Ty nuly nám kazí chuť
zpestřit naše žití.
A vedou k zapomnění
na naše mírné pití.

--

Dnes se muži doví, kdo ve skutečnosti loví.
Ženský dobře vědí,
že není slušné, aby myš honila past.
A tak se strojí, líčí. A to vždycky včas.

Mušský, ti líp vidí, než myslí,
přehlídnou tu lest.
A tak jsou lapeni
dost rychle a fest.

Chlap se pak vychloubá,
že babu ulovil.
Je to však nehoda-
konec volných chvil.

A stejně se chlubí,
že ulovil tu kost-
jenže jen jednou

a dost.

--

Každíčkým dotekem předmětů po tobě
vždy se mi vybaví květiny na hrobě.
Dřív jsem je nosil na stůl do vázy,
teď jsou tvou výbavou poslední oázy.

Oázy, kde je zdroj vody.
Dáváš mi naději do nepohody,
do životních tužeb.
Už abych využil pohřebních služeb.

Začneme znovu bez velikých patálií
a s osvědčenou "itálií".
Pak na vyježděné dráze
bude nám zas blaze.

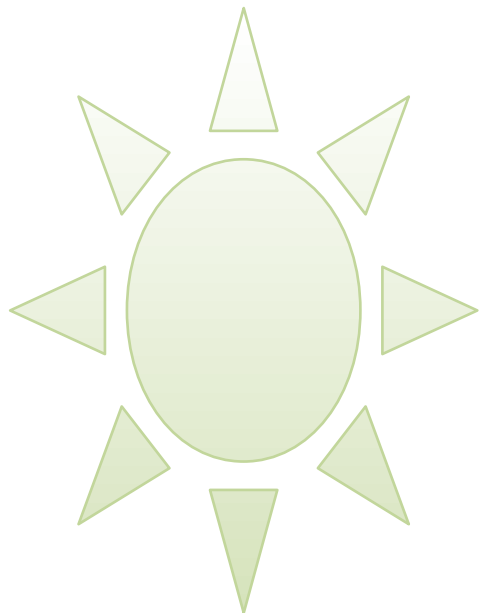
--

Vzbouřilo se mi tělo,
dva dny jsem chmuřil čelo.
Potřebuji získat větší sebedůvěru,
tak se na ostatní pěkně vyseru.

Řek jsem si: "Zahod' ten stereotyp.
Bude ti hochu hned líp.
Víš, že vývoj prudce
umí jen revoluce."

Teď vstávám o hodinu déle,
návštěvy posílám do prdele.
Všechno má jiné pořadí,
co to před tím nahradí.

Švejk to měl v hlavě srovnaný,
šéfové byli nasraní.

Já si budu dělat, co budu chtít,
já svůj klid chci stále mít.

--

Umyli jsme psa v koupeli proti blechám,
vším jsem si pokynu, ať toho nechám.
Je celý nevrlý, oči se mu úží.
Nemá své blechy. Není ve své kůži.

--

Myslel jsem, že já vůl
zase něco úplně zmrvil.
Murphyho zákon můj dojem změnil.
Říká, že věci se nemrví úplně,
ale mrví se jen tak,
aby bylo co mrvit ještě pak.

--

"Česká hlava stěnu prorazí.
To je moje naděje a víra,"
řekl kdysi Borovský.
Pro mě je to dobrá míra.

Já se hlásím s hrdostí
k své lebeční tvrdosti.
K palici tvrdé jako hrom.
Ne však duté - to pardon!

Většinou to dovedu
určit nějak dopředu.
Vytipovat prevíta,
hned, jak ke mně zavítá.

A když se ho nezbavím,
tak mu hlavu nastavím.

A neuhnu a neuhnu,
dokud nemá ostudu.

--

Chtěl bych popsat v jedné větě
smysl dědků na tomto světě.
Myslím si, a je to dost,
měli by dělat jen radost.

Radost jiným, radost sobě,
dříve než se octnou v hrobě.
Měli by se podílet
v radostech pro tento svět.

Zapomenout na své plenky,
pěkně si srovnat myšlenky.
Působit pozitivně,
vše konat efektivně.

A to z přesvědčení,
že jiné cesty není.
Že nikdo neohlídá
nevrlého škarohlída.

--

V některých případech chce se mi
znova a znova užívat latinská slova.
Per rectum posílat každého,
kdo nechce dělat nic dobrého.

--

Ten pán, co na mě tluče,
když na míse tlačím,
myslí, že se asi splaším.
On má vlastně velké štěstí,

když nemohu tlačit.
Na průjem mu musí
chodbička stačit.

--

Chtěl bych získat dva dny volna,
nevím, jak to zařídit.
Rozhod jsem se
kámošově radě podřídit.
Neodložím na zítřek,
co mohu odložit na pozítří.
Získám ty dva dny volna,
to se mi oči rozjiskří.

--

Cítím se dvakrát zaskočen.
Zbývají vzpomínky, co leccos vrací.
Je to však málo - jsem nemocen.
Paměť se ztrácí.

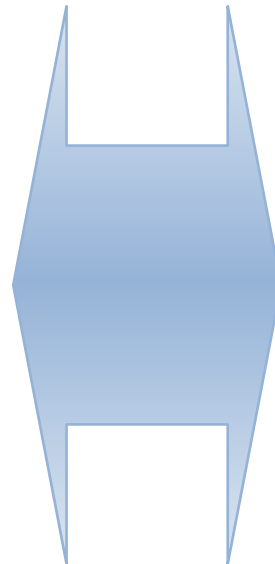
--

Hrají si na I.P. Pavlova. Nejsem přece pes!
Každá sranda má svou mez.
Nečekám ni kousek vděku,
jenom úctu k mému věku.

--

Chtěl se ovád
napít krve ze zadku jalovice.
Ta ho smetla ocasem,
nebylo ho více!

--

Čolek, ten má žluté břicho
a je rád, když je ticho.
U studánky nedupej,
to, aby mu bylo hej.

--

Skokan zelený je žába,
má kvákání ráda.
Sedí a skáče v tůňce,
děsně ráda dělá pulce.
Pulci, to jsou její děti,
a těch je tu jako smetí.

--

Motýlek opyluje kytičky,
proti nám je zcela maličký.
Má docela těžkou práci,
není tady pro legraci,
Opyluje ale rád,
s kytkama je kamarád.

--

Říká zajíc zaječici,
když se sklání k její líci:
"To bys byla ale zlá,
kdybys nechtěla být má!"

--

Na schůzi čichacího cechu
chyt malý pes blechu,
byla od velkého psa.
Skákala hopsa.

--

Kočka venku není ráda,
nemá tady kamaráda.
Zato doma jenom přede,
dobře se jí tady vede.

--

Pejsek dělá smutné oči,
za pamlskem hlavu točí:
"Dej mi kousek vuřta,
už tak jsi dost tlustá.:"

--

Vlaštovka se popletla,
ocitla se v kuchyni.
Omyl to myl osudný,
narazila na tchýni.

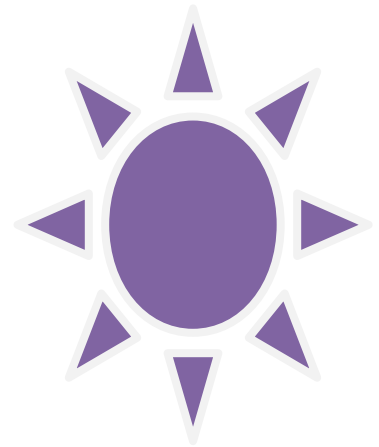
--

Povídal Antonín Procházka:
"Sex - to je pudová otázka.
Buď to pude a nebo nepude.
Co taky zbývá, osude!"

--

Statný srnec šesterák
prohlíží si stádo krav.
Byli by potomci zrůdy,
kdybych si vzal chůdy?

Když vzpomenu Galapágy,
chtěl bych znát ty samčí spády.
S ohledem na evoluci,
kdo ví, jak by vypadali vnuci!

--

Na větvi stará sova
vede moudrá slova.
Byli v lesní škole,
ostatní ptáci sedí dole.

"Tak, milí žáci,
I my, lesní ptáci,
musíme se učit cizí řeči-
té myslivecké, přeci."

"Nemáme nohy, ale stojáky.
Křídla jsou letky - ne letáky.
Očím se říká světla.
Málem jsem se spletla."

"Zobáku se říká klovec.
Ocasu rýdovák - u bažanta klín.
Dravčí prsty, to jsou pařáty.
Nehty na koncích jsou drápy."

"A kdyby se vám zdálo,
že toho je málo,
vzpomeneme na zvířata:
na holá i na chlupatá."

"Tam je těch termínů moc.
A tak беру na pomoc
starýho hajnýho,
fakt nemám jinýho."

"Třeba liška - na hlavě má
světla, slechy, čenich, zbraně,
ty k útoku i k obraně.
Zbraně jsou v mordě - jiné až na pazour nemá."

"Nohám se říká běhy,
ty končeji tlapkami.
Na tlapkách jsou drápky,
nedaj se stahovat zpátky."

"Drápek vpředu, to je pazour,
ocas, to je oháňka-
končí kvítkem.
A teď pozor! Bude naháňka!"

--

Na lesní planině
prochází se bachyně,
kolem sebe selata,
ta jsou pěkně pruhatá.

Starý kňour leží v loži,
po klidu a paši touží.
V noci zřejí hektar trávy,
a pak budou dlouho zdrávi.

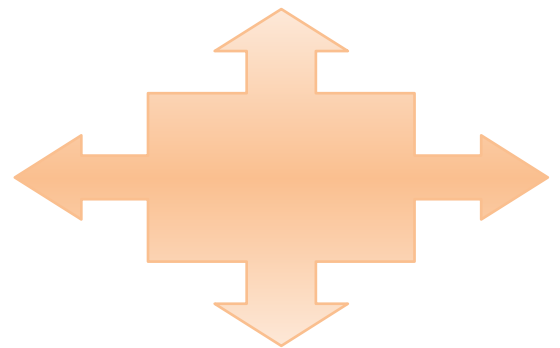
Myslivci jsou malí páni,
zpátky budem za svítání.
A proč je nás stále dost?
Pro naši ostražitost.

lože - vyležené místo v bahně
paše – žrádlo

--

Liška je vlastně bohatá,
když má čtyři liščata.
Dětí, jako smetí.
A čas rychle letí.

Už je třeba z nory

vyvést včas
ty malé milé
zrzavé tvory.

--

Čáp má dlouhé nohy
a dlouhou chvíli.
Žáby se rozmnožily,
maj expanzní vlohly.

Dlouhé nohy, dlouhý zobák,
sem tam ještě nějaký chrobák.
Letos hlady neumřem,
v zimě budem za mořem.

--

Nad chalupou mojí
vlaštovky se rojí.
Chystají se za moře
kvůli zimě - potvoře.

Až za mořem přistanou,
to jim bude hej.
Klidné časy nastanou
v čekání na zpáteční rej.

--

Bulkař, špičák, vidlák, šesterák i osmerák,
to jsou srnčí hodnosti.
Každý kluk by měl mít
ty základní znalosti.

Taky bychom měli vědět,
co je žíla nebo střepec.
Protože dle těchto znaků

poznáte, že to zvíře je chlapec.

--

K studánce uprostřed lesa
srnec chodí pít.
Voda je to léčivá,
bude dlouho žít.

Dej si pozor, šesteráku,
nedělej moc stop.
Objeví je myslivec,
moh by to být hrob.

--

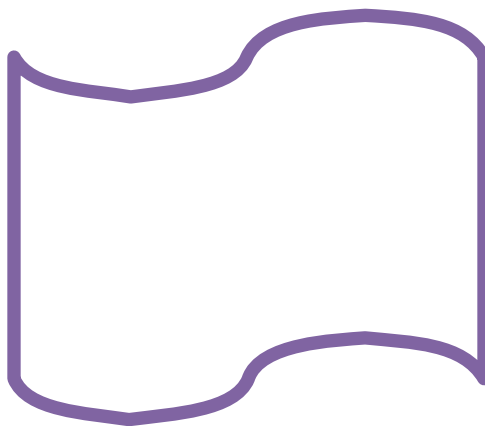
Bývalo vran jako smetí,
teď už jen tak nepřiletí.
Nejsou tady oranice,
zatím jich nebude více.

A když nejsou vrány,
a na to dám kolek,
bude, lidé zlatí,
taky málo holek.

--

Racci jsou vodáci,
kdo ví, odkud rodáci.
Hlasitě se chechtali,
letos nás vynechali.

Je to možná proto,
že se tady neoře.
Místo orby stačí postřík,
jsme v Unii - potvoře.

--

Hlodavci se přemnožili,
žerou všechno, každou chvíli.
Mají hluboké nory,
tam zalézají - potvory.

Ke všemu je málo sov,
nestíhá káně myšilov.
A velicí motáci,
nechtějí si přidávat práci.

--

Užovka se nefláká
a chce sežrat žabáka.
Už má hubu otevřenou,
když volavka zakráká.

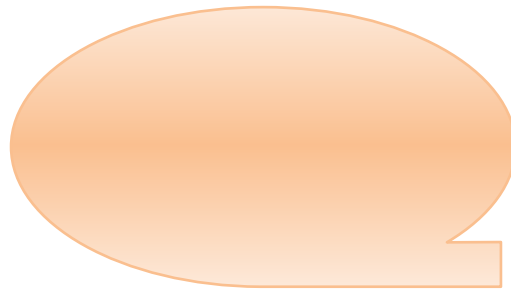
Těžký dopad - sek zobákem.
Pod zobákem hadička.
Žabák se nestačí divit.
Stačila jen chvílička.

--

Malá černá veverka
skočila nám do dvorka.
Sbírá vlašské ořechy,
co tam spadly ze střechy.

S bílým bříškem panáčkuje,
oříšek jí vykluzuje.
Potřebovala by kleštičky,
lépe by krmila dětičky.

--

Špačci žerou jeřabiny,
to, že byl hospodář líný
dát tam třeba sítě -
úroda je v žitě.

Ten pán, co tam dal
vycpaného králíka,
dobře viděl, jak každý kos
strachy odlítá.

--

Přiletěl k nám mořský orel.
Co tu asi hledá?
V loužích se tu jako v moři
vykoupati nedá.

Možná ale - napadá mě -
už ho dráždí petky - láhve.
A tak na ně láteří,
že mu pelichá peří.

--

Lovecký pes, ten si medí:
"Tahle práce, ta mi sedí.
Když mám honit zajíce,
roztrhal bych si plíce."

--

Přesídlila stará myš
k lacinému žrádlu blíž.
Kdyby dbali hygieny
tak by mělo vyšší ceny.

--

Velký rak - klepeták
přestal nosit starý frac.
Je to u nich normální
častokrát se převlékat.

Proto nenosí kabát,
který by měl s větrem vát.
Že ho nemáš ani ty,
tak to buď teda rád.

--

"Já jsem pořád v jednom klusu,"
říká blecha v autobusu.
V jízdě, v klidu, musím stále bodat
a ještě se rozmnožovat.

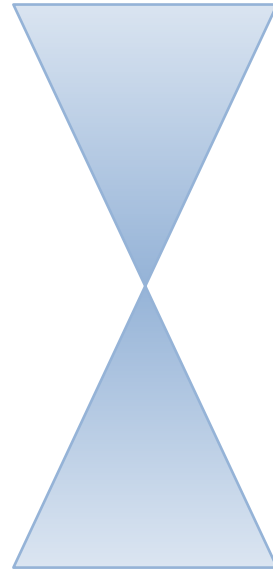
--

Na chodníku každé ráno
divná hovínka.
Z nich koukají pecky
a různá jiná semínka.

Povězte mi, kdo to umí.
Nejsou tohle stopy kuní?
Tak to teda jsou,
se vší noblesou.

Dívejte se po zahradě,
jak vám kuna vejce krade.
Jenom nevím, jak je nosí,
zda v tlamě či v extra koši.

Kuna lesní, kuna skalní,
to jsou naši predátoři.
Stěhují se do měst,
která opouštějí tchoři.

A to je bez legrace
ekonomická migrace.
Maj to asi okoukané
od toho, co tu známe.

--

Hříbátko se svojí mámou,
stále krásnou koňskou dámou,
běhá si po výběhu,
užívá její něhu.

Tu něhu byste měli vidět
a možná se trochu stydět,
že to takhle neumíte,
přesto, že o tom víte.

Je to velká pohoda.
Klisna není bohatá,
takže nemá kačky
na jesle pro hříbata.

--

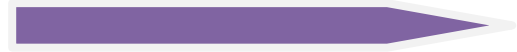
Nostalgická

Nedávno jsme měli sjezd,
přišlo nás jen šest.
Tak se mi zdálo,
že je to málo.
A teď, když má být další sjezd,
bude nás jen pět.
Co s tím naděláš!
To je svět!
A nemysli, že se můžeš schovat,
budeme tě následovat.

Branzákovi Vohryzek.

--

Nějak blbě spím,
a tak hledám rým.

Tatínek mé milé ženy
věděl o mně všechno.
Přesto mi dal důvěru
mohl jsem odvést třetí jeho dceru.

Řekl jí: "Ty malý parchante,
mně nebudeš poroučet,
vem si toho blbečka,
přece se nezboří svět."

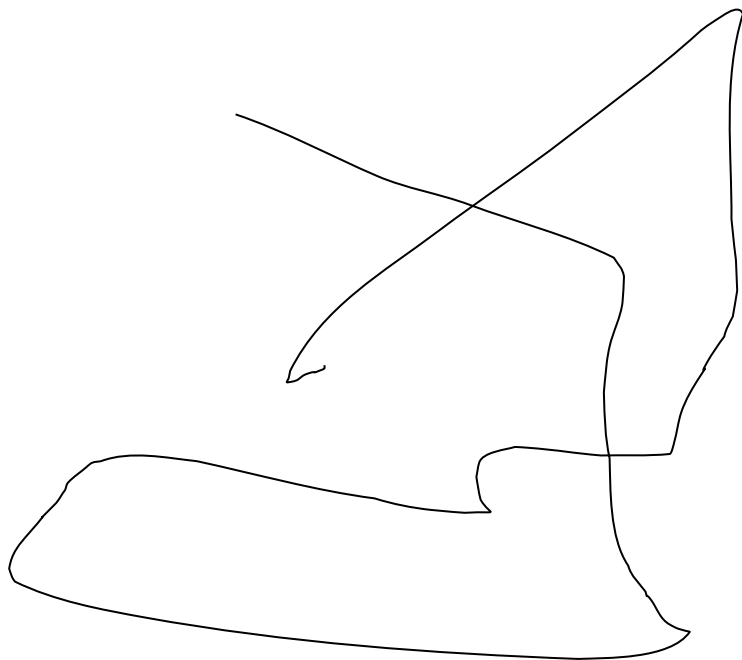
A tak jsme spolu žili
přes padesát let,
něco dokázali,
poznáš to i teď.

--

Bzučení vážky upoutalo můj zrak
a hned nato čmelák nektar saje.
Já zapomněl jsem snad
na moje noční taje.

Toužím po něze,
vyhlížím, odkud
přiblíží se snad
lék na můj osud.

Svět kolem je plný reálií,
a ideály někde hnijí.
Jak bych přivítal pohlazení,
kterého nikdy dost není.

Lidi už asi zapomněli,
co je skutečné jmění.
A tak snad jen na chvíli
lidskosti se zbavili.

--

Můj celodenní splín
rozsvítí louka kopretin,
která se mi začla zdát.
Luna ví, co mám rád.

Už je to dávno pryč.
Jen úplněk jako míč.
Je stále stejný-
člověk na něm není.

